

HENÜZ ORMAN ÇIPLAKTI!
MEHTAP BAYDU
DER WALD WAR NOCH NACKT!

GALERİ**nev**

HENÜZ ORMAN ÇIPLAKTI!
MEHTAP BAYDU
DER WALD WAR NOCH NACKT!

GALERI**nev**

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe

The Distance Between Me and Everything Else

Polyester döküm, demir askı | Polyester cast, iron hanger

2022, 109×42×34 cm

BEDEN VE BENLİK ARASINDA

BETWEEN THE BODY AND THE MEMORY

Erden Kosova

İletişim ve ulaşımın hız kazandığı günümüzde, bilginin, kapitalist tahribattan olumsuz şekilde etkilenen kitlelerin güvenlikçi, kimlikçi ve çoğunlukçu tepki siyasetine hizmet ettiğine şahit oluyoruz; eşitliğe ve özgürlüğe dair geçmiş kazanımlar görünür biçimde geriye itiliyor. Sınıfsal sıradüzen mekanizmaları, ataerkil toplum yapısı ve doğa üzerindeki tahakkümün beraberinde getirmiş olduğu, sabit ve özcü karakterdeki eski karşıtlıklar yeniden egemen kılınmaya çalışılıyor. Buna karşın, kendini ötekine, dönüşüme açık tutan öznellikler, yaşam alanlarını savunabilmek adına yeni siyasileşme ve dayanışma yöntemleri geliştirmeye çalışıyor. Bu çaba içinde akışkanlığı, geçirgenliği, yaratımı kendilerine pusula edinmiş isimler, örnek alınabilecek modeller olarak göze çarpıyor. Mehtap Baydu, öznenin kendi üzerine nasıl düşünebileceğine, devralınmış sınırları nasıl aşabileceğine, ötekiyle nasıl temas kurabileceğine işaret eden, kendini daha güçlü ve dinamik kılmaya ilişkin ipuçlarının peşine düşen, toplumsal yaşamdaki karşıtlıkları ve sıkışmaları, sanatsal alandaki kalıplaşmış bakan ile bakılan ilişkilerini sorguladığı yapıtları ile dikkat çekiyor.

Akışkanlık ve geçişin izlerini Mehtap'ın kendi yaşam öyküsünde de gözlemlemek mümkün. Önceki kuşaklardan göç deneyimine sahip ailesiyle birlikte Bingöl kırsalında geçen çocukluğun ardından, Ankara'da tamamlanan orta eğitim ve akademi eğitimi, ardından sanat öğrenimini ilerletmek üzere Almanya'nın Kassel şehrine geçiş ve son olarak Avrupa'nın kültür odaklarından Berlin'e yerleşme... Bu coğrafi yer değişikliğine eşlik eden, Zazaca ve Türkçe'den, Almanca ve İngilizce'ye uzanan lisan zenginleşmesi... Ayrıca Hacettepe Üniversite'sinde alınan disiplinler heykel eğitiminden sonra farklı performans yöntemlerine

In today's world of accelerated communication and access, we are witnessing how information serves the securitarian, identitarian and majoritarian politics of reaction of the masses which are negatively affected by capitalist destruction; the past gains in equality and freedom are being prominently pushed backwards. Past antagonisms carrying a rigid and essentialist character, often implied by mechanisms of class hierarchy, patriarchal structure of society and the domination over nature, are being reasserted. In return, subjectivities that are open to *the other* and to transformation insist on developing new methods of politicization and solidarity in order to defend their lebensraum. In this endeavor, names that have taken fluidity, permeability and creation as their compass stand out as examples to be followed. Mehtap Baydu is among these remarkable names with her works pointing out how the subject may think about itself, how it can overcome inherited boundaries while contacting the other and pursuing clues to become stronger and more dynamic, how it questions the contradiction and compressions in social life and the stereotypical relations between the gazed and the gazer in the artistic field.

It is quite possible to observe traces of fluidity and transition in Mehtap's own life story. After a childhood in rural Bingöl with her family, who also had experienced migration from previous generations, she completed her secondary school and college education in Ankara, then moved to Kassel, Germany to further her art education and finally settled in Berlin, one of the cultural centers of Europe. Accompanying this geographical displacement is a linguistic enrichment from Zazaish and Turkish to German and English... In addition, after the disciplinary sculpture education she

ve teknolojik malzeme kullanımına uzanan geniş bir ifade dağarcığı... Kuşkusuz Mehtap'ın öznelliğini sadece yaşam öyküsünün ana hatlarıyla tariflemek indirgeyici olur. Fakat bu süreçlerden güçlenerek çıkmış olduğunu gözlemlemek, Mehtap'ın yapıtlarına nüfuz eden özgüveni ve izleyicisiyle ilişkilenebilirliğini kavramakta bizlere yardımcı oluyor.

İlk kez 2010 yılında Kassel'de documenta-Halle'de gerçekleştirdiği ve daha sonra video kayıtları Türkiye'de Galeri Nev'de de gösterilmiş olan (2019) *Eat Me - Meet Me* adlı çalışmayı ele alarak başlayalım. Performans, Mehtap'ın ilk başta hayvan derisinden yapılmış olduğu düşüncesini uyandıran koyu renkli bir elbise içinde bir kaidenin üzerine oturmasıyla başlıyor. Elbiseyi oluşturan malzeme aslında dut, incir ve üzüm gibi meyvelerin karışımıyla elde edilen ve ortaya çıkan pürenin yapraklar halinde kurutulmasıyla hazırlanan, Anadolu'ya özgü pestil tatlısı. İzleyenlerden beklenen, eserin adının da yönlendirdiği üzere, Mehtap'a yaklaşıp üzerindeki elbiseden parçalar koparmaları ve bu yenilebilir dokunun tadına varmaları. Elbette izleyici, bu davete icabet ederek performans katıldığında, sanatçı ile arasındaki mesafeyi oluşturan arayüzeyi, yani pestilden yapılmış kıyafeti kademeli olarak ortadan kaldıracağını ve nihayetinde sanatçıyı çıplak bırakacağını farkında. Performanstaki davetkarlığın, kamusal ortamda insanlar arasındaki ilişkileri (özellikle cinsiyetler arasında gerçekleşen karşılaşmaları) düzenleyen davranış terbiyesini ve sanat mekânlarına atfedilen temkinli mesafeyi test ettiği hissediliyor. Bir sanat eseriyle karşı karşıya gelindiğinde, o eserin arkasında duran sanatçının öznel dünyasını keşfetme arayışı ve alışkanlığı *Eat Me - Meet Me*'de mahremiyeti devreye sokan bir müdahaleyle karşılaşılıyor. İronik bir şekilde, izleyicinin eserin ötesine geçerek sanatçının öznel dünyasıyla ne ölçüde temas edeceği sorusu ortaya konuyor. Pestilin taşıdığı kültürel kodları da hesaba kattığımızda, ilk adımda egzotik bir tatla, geldiği coğrafya ile özdeşleştirilen sanatçının, üzerindeki kıyafet ortadan kalktığında, izleyiciyi çıplak bedeni aracılığıyla, sadece kendi varlığıyla, insani tekilliğiyle karşıladığını görüyoruz. Mehtap çıplak kalan bedeniyle ve aynı zamanda izleyiciyle girdiği dostça diyaloglarla, "beraberinizde getirdiğiniz önyargıların ve öngörülerin ötesinde, şablonlara indirgenemeyecek benliğimi sunuyorum" demektedir. Yani sıra, bakan ile bakılan arasında çizilmiş net çizgi de performans sırasında belirginliğini kaybediyor: katılma cesaretini gösteren izleyicinin kendisi de, bakan konumundan çıkıp diğer izleyiciler tarafından bakılan bir aktör haline geliyor. Mehtap ise kaide üzerinde, tıpkı bir heykel gibi statik oturuyor olmasına rağmen, kendisine yaklaşan izleyiciye bakan ve yumuşak sözleriyle onu yönlendiren bir konuma geçiyor.

Mehtap Baydu'nun *Eat Me - Meet Me* performansı, diğer performanslarında da olduğu gibi, izleyici ile sanatçı, bakan ile bakılan, öteki ile benlik, kimlik ile

received at Hacettepe University, Mehtap developed a wide vocabulary of expression that extends to different performance methods, and the use of technological materials. It would be unjust to describe her subjectivity solely through the outlines of her life story, yet, observing how she managed to strongly emerge from these processes helps us when grasping the self-confidence that permeates Mehtap's work as well as the way she relates to her audience.

Let's start with *Eat Me-Meet Me* (2019), a performative work exhibited live for the first time at documenta-Halle in Kassel in 2010, and later shown as video recordings at Galeri Nev in Turkey. The performance begins with Mehtap sitting on a pedestal in a dark-colored dress that at first seems to be made of animal skin. The material used in the dress is actually pestil, an Anatolian dessert made from a puree of fruits such as mulberries, figs, and grapes dried into leaves. What was expected from the audience was to approach Mehtap, tear pieces from her dress and taste the edible texture, just as the title of the work suggests. Of course, the audience was aware that by accepting this invitation and participating in the performance, they would gradually remove the interface that forms the distance between them and the artist, that is to say, the clothing made of pestil, and eventually leave the artist naked. The inviting nature of this performance is felt to test the behavioral decorum that regulates relations between people in public (especially in terms of encounters between the sexes) and the cautious distance attributed to art spaces. When confronted with a work of art, the search and habit of discovering the subjective world of the artist behind their work meets an intervention that brings privacy into play in *Eat Me-Meet Me*. Ironically, the question is posed as to what extent the viewer can go beyond the work and engage with the artist's subjectivity. Considering the cultural codes of pestil, we see that the artist, identified with an exotic taste and the geography in the beginning, welcomes the audience through her naked body, merely with her own presence, and human individuality once the clothes she wears are removed. Through her naked body and friendly dialogues with the audience, Mehtap seems almost to be saying, "beyond the prejudices and predictions you may have, here I am presenting *my self*, which cannot be reduced to any stereotypes or templates." The sharp lines drawn between the gazed and the gazer start losing their definition during the performance as the participating viewers' positions shift from being a gazer into becoming an actor that is being looked at by other viewers. Mehtap, on the other hand, despite the fact that she sits on the pedestal as static as a sculpture, takes a position that gazes at the viewer approaching her and almost guides them with her tender words.

Mehtap Baydu's performance *Eat Me - Meet Me*, like many of her other performances, emphasizes the psychological and phenomenological distinctions,

birey, çevre ile beden, duyu ile zihin arasındaki psikolojik ve fenomenolojik ayrımlar, temaslar ve geçişler üzerinde duruyor. Bu karşıtlıkları görünür kılan, gündelik yaşamda her an bir ara yüzey olarak deneyimlediğimiz tenimiz ve ikinci bir ten gibi bedenimizi örttüğümüz kıyafetlerimiz Mehtap'ın sanatsal pratiğinde sıklıkla rastladığımız motifler. Sanatçının 2017 yılında Galeri Nev'de gerçekleştirdiği ikinci kişisel sergisi *Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe*'yi değerlendirdiğimizde de bu motiflerin belirgin şekilde öne çıkmış olduğunu görüyoruz. Sergi adının da harfiyen açıkladığı üzere, Mehtap benlik ile dış dünya arasındaki ayrışmanın nasıl kavranabileceği, bireysellik ile toplumsallık arasında nasıl bir etkileşim ve mesafe kurulabileceği ya da kurulması gerektiği üzerine odaklanıyor.

Sergideki tek video çalışması olarak izleyiciyi karşılayan *Mehtap* adlı yapıtta, devralınmış kültür tarafından kendine yüklenen kimlik kipleri arasındaki örtüşmezlik ironik biçimde ele alınıyor. Sanatçı kendi adını telaffuz ederek söze başlıyor ve çok hızlı bir şekilde, yine kendi adını, bu sefer birbirinden farklı kırk sıfat ya da isimle eşleştirerek tekrar ediyor; video yalın bir "Mehtap" ile bitiyor. Kimlik kategorilerinin yarattığı baskının, toplumsal rollerin omuzlarımıza yüklediği sorumlulukların, istemeden ya da benimseyerek/tercih ederek bedenimiz üzerinde taşıdığımız kodların tekilliğimizle olan sürtüşmesini işliyor Mehtap ısrarla. Sergideki diğer çalışmalar, heykel disiplininin dağarcığından yola çıkarak toz porselen, el yapımı kağıt, kil, pirinç, polyester ve kumaş gibi malzemelerle üretilen minimal, kırılğan, sessiz fakat hareket içeren kompozisyonlar, objeler ve yüzeylerden oluşuyor. Kimi zaman bir tür sıkışma ve ketlenme durumuna, kimi zaman da aşabilirlik, öteye geçebilirlik olasılığına işaret ediyor. *Sen Söylemezsen, Ben Söylemem!* adlı duvar yerleştirmesinde Mehtap'ın kendi suretini yansıtan, beyaz renkteki beş kalıbın yan yana dizildiğini görüyoruz. Dikkatlice bakıldığında yüzlerin aynı kalıptan çıkmış olmasına rağmen, mühür mumuyla kırmızıya boyalı ağız kısımlarının farklı biçimlere sahip olduğu fark ediliyor. Mehtap kendi yüzüne, bambaşka yaşam deneyimlerine sahip kadınların ağızlarından aldığı kalıpları monte etmiş, yalnızca bir ağız ona ait. Beyaz suretler üzerindeki kırmızıya boyalı ağızlar şiddet kullanılarak kapanmış gibi görünüyor. Bu suskunluk aslında, yapıtın adının da sezdirdiği gibi, sadece dışardan empoze edilen değil, içselleştirilmiş, üzerinde uzlaşmış bir tepkisizliğin neticesi. Ama barajda biriken su kütlesi gibi, kendini salıverme enerjisini de içinde taşıyor bu sessizlik. 2017'den beri görünürlük kazanan #MeToo Hareketi ile birlikte, böylesi bir kapanmanın "sen söylersen, ben de söylerim" sloganına hızlı bir şekilde evrilebileceğine şahit olduk. Türkiye'deki aktivist dinamiklerin öncülüğünü son yıllarda kadın hareketinin üstlenmiş olması ve tabii bugünlerde İran'da yaşananlar, ağızlara sürülen mühürlerin kırılacağına dair umudu canlı tutmamızı sağlıyor.

contacts and transitions between the viewer and the artist, the beholder and the beheld, the other and the self, the identity and the individual, the environment and the body, and the senses and the mind. Some of the common motifs that make these opposites visible in Mehtap's artistic practice are our skin, which we experience as an interface in everyday life, and the clothes we cover our bodies with like a second skin. The same motifs are quite prominent in the artist's second solo exhibition, *The Distance between me and everything else*, held at Galeri Nev in 2017. As exhibition title accurately suggests, Mehtap focuses on how the separation between the self and the outside world can be grasped, and how an interaction and distance can or should be established between individuality and collectivity.

The only video work in the exhibition titled *Mehtap* ironically addresses the incompatibility between the forms of identity imposed on Mehtap herself by the inherited culture. The artist begins by pronouncing her own name and rapidly repeats it again and again, pairing it with forty different adjectives or nouns until the video ends with a plain "Mehtap". Mehtap insistently explores the friction between our individuality and the pressure created by identity categories, the responsibilities placed on our shoulders by societal roles, and the codes we whether unwillingly or voluntarily/preferably carry on our bodies. Other works in the exhibition are minimal, fragile, silent but moving compositions, objects and surfaces made of materials such as powdered porcelain, handmade paper, clay, brass, polyester and fabric based upon the vocabulary of the sculptural discipline. At times she refers to a state of compression and inhibition, and at other times to the possibility of exceeding and going beyond. In her wall installation titled *Sen Söylemezsen, Ben Söylemem!* (which can be translated as "I won't tell, if you won't tell") we see five white molds, reflecting Mehtap's own face, lined up side by side. A closer look reveals that although the faces are from the same mold, the mouths painted red with sealing wax have varied forms. Actually, only one of the mouths belongs to her; Mehtap has mounted on her own image the mouths of other women, each having a completely different life experience. Red-painted mouths on white faces appear to have been violently closed; however this silence is, as the title of the work suggests, the result of an internalized and agreed upon unresponsiveness rather than an externally imposed one. Yet, just like the mass of water accumulates in a dam, the silence also carries within it the energy to release itself. With the #MeToo Movement, gaining visibility since 2017, we have witnessed that such a silencing can quickly evolve into strong slogans like "I will speak out, if you will speak out". The fact that the women's movement has taken the lead in the activist dynamics in Turkey in recent years, and of course what is happening in

Sen Söylemezsen...
If You Won't Tell...

Bronz döküm | Bronze cast
2021, 1 ed. + (1ae), 79x15 cm

Mehtap'ın *Otoportre: BirdirBir* başlıklı figür dizisi böyle bir iyimserliği içinde barındırıyor. El yapımı şeffaf kağıt kullanılarak oluşturulmuş bu dizide, Mehtap'a ait fizyolojik özellikleri taşıyan bir figürün, yine kendini temsil eden ve yere doğru eğilmiş başka bir figürün sırtına basarak sıçradığını görüyoruz. Figürlerin karşı cinse ait kodlar taşıyan farklı kıyafetleri, içsel bir açıklığı, kendini yenileyebilme ve dönüştürebilme gücünü, daha da ileri sıçrayabilme olasılığını temsil ediyor.

Performans çalışmalarında Mehtap'ın kendi imgesinin baskın biçimde görünür olması doğal. Fakat *Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe* sergisinde kendi suretini, bedenini ve ismini daha da sıklıkla kullandığını görüyoruz. Kalıp tekniğini dönemsel olarak öne çıkarmış olmasının da bunda etkisi var kuşkusuz. Ayrıca imgesine tutulmadığını, narsistçe bir içe kapanmayla meşgul olmadığını, tersine düşünümünü insanın kendi bedeni üzerinden çevresiyle kurduğu ilişkiye, bedenselliğini kavrama gereksinimine, devraldığı kültürel kodların ötesine geçme ve diğer öznelliklerle yan yana durma ya da iç içe geçme potansiyeline yoğunlaştırdığını not düşmek gerekiyor. Ayrıca, kendine dair bunca görsel malzemeyi bizlere sunuyor olmasına rağmen, Mehtap'ın özne dünyasını ve benliğine dair tasavvurunu özenle erişilmez tuttuğunu da eklememiz lazım.

2017 tarihli bu kişisel sergide, Mehtap'ın fiziksel görünümünden izler taşıyan en çarpıcı eser, sergiye de adını veren *Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe*. Beden yüzeyini tamamen kaplayarak sanatçının üzerinden elastik polyester ile alınmış ve ortadan kesilerek açılmış olan kalıp, zemine yatırılmış görüntüsüyle ve gerçekçi ayrıntılarıyla izleyici üzerinde irkiltici bir etki yaratıyor. Başta, insan bedeninin alışılmış oylumundan çıkarılarak yassılaştırılmış, neredeyse iki boyutlu hale getirilmiş biçimde önümüzde belirmesi zihnimizin derinliklerinde tekinsiz bir hissi tetikliyor. Bir yandan canlı bir türdeşimizin gölgesi, diğer yandan onun cansız halinin izleri duruyor önümüzde. İnsanın doğa üzerindeki yağması, avladığı hayvanların postunu bir ganimet gibi ayak altına sermesinin çağrışımı oluşuyor zihinlerimizde. Sergi mekânının korunaklı atmosferine rağmen, kadına karşı şiddetin giderek yükselen dozunu da fark ediyoruz. Farklı mitolojilerde bereketin, dönüşümün, doğurganlığın, iyileşmenin, dirilmenin ve ölümü aşmanın simgesi haline gelmiş yılanın (ya da yengeç ve kerevit gibi kabuklu hayvanların) periyodik olarak üzerinden attığı kav da geliyor akıllara. Başka çağrışımlar da işin içine giriyor; tarih boyunca sapkın olarak damgalanan ve inançları uğruna derileri yüzülerek öldürülen, birer din şehidine, azize dönüşen isimleri ve sanat/edebiyat tarihinde bu isimlere yönelik referansları sıralıyoruz: İmadeddin Nesimî'ye dair ağıtsal dizelerde ya da Michelangelo'nun Sistine Şapeli'ndeki Son Yargı resminde Aziz Bartalmay'ın yüzülmüş derisine kendi otoportresini naksetmiş olmasında olduğu gibi.

Yine de, en önemlisi, çağrışımlardan bağımsız şekilde öne çıkan "ben" in tam olarak ne olduğu sorusu.

Iran today, allows us to keep hope alive that the seals on our mouths will eventually be broken. Mehtap's *Self-Portrait: BirdirBir* series of figures embodies such optimism. In this series, created using handmade transparent paper, we see a figurine with Mehtap's physiological characteristics leaping by stepping on the back of another one which also represents herself and is bent towards the ground. The various outfits of these figurines, bearing the codes of the opposite sex, represent an inner clarity, the power to renew and transform oneself, and the possibility to leap even further.

It is not surprising that Mehtap's own image is predominantly visible in her performative works, and in her exhibition *The Distance between me and everything else*, we see her frequently using her own image, body and name once again; her periodical use of the mold technique undoubtedly has an impact on this. It should also be noted that she does not cling to her own image or engage in narcissistic self-absorption; on the contrary, Mehtap concentrates her thinking on the relationship that human beings establish with their environment through their own bodies, the need to comprehend their corporeality, the potential to go beyond the inherited cultural codes and to stand side by side or intertwine with other subjectivities. We should also consider that, even though she presents us with so much visual material about herself, Mehtap meticulously keeps her subjective world and self-image inaccessible.

In this 2017 solo exhibition, the most striking work that bears traces of Mehtap's physical appearance is *The Distance between me and everything else*, which also gives the exhibition its title. The mold completely covering the surface of the body, taken from the artist by means of elastic polyester and cut open in the middle, creates a startling effect on the viewer with its image lying on the ground and its realistic details. The appearance of the human body, flattened and almost two-dimensional, triggers an uncanny feeling in the depths of our minds at first glance as the shadow of a fellow living species and the traces of its corpse stand before us. We are reminded of human plundering of nature, of the animals they hunt, laying their pelts on the ground like trophies. Despite the safe atmosphere of the exhibition space, we become aware of the increasing violence against women. The slough the snake (and crustaceans such as crab and crayfish) periodically leaves behind, which in different mythologies has become a symbol of fertility, transformation, birth, healing, resurrection and overcoming death, also recur to mind. Other connotations also come into play as we list the names of those who have been labeled as deviants throughout history, who have been played to death for their beliefs, who have turned into religious martyrs and saints, and the references to these names in the history of art and

Aslında, benlik kavrayışına ilişkin bir değil, bir dizi soru belirliyor önümüzde: İçerisi tam olarak ne, dışarısını nasıl tanımlıyoruz ve bunlar birbirinden nasıl ayrılıyorlar? Bana ait organizmamın dış yüzeyi, bedenimi kaplayan ten, diğer insan ve canlıların gördüğü ve adımla özdeşleştirdiği görüntü, beni diğer tüm canlılardan farklı kılan, biricik kılan suret ben miyim? Yoksa ben, o tenin altında harala gürele çalışmakta olan karbon karmaşasına mı karşılık gelmekte? Ya da sinir sistemimizin, beynimizin, beynin içinde belirli bir bölge mi? Eser, sanki Mehtap'ın verdiği adın dahi ötesine geçmekte: "Benliğim ve Her Şey Arasındaki Mesafe; Bedenimle olan Mesafem de Dahil". Daha önceki şöylesilerinde Mehtap, eleştirel konumunu ve kendi dönüşüm potansiyelini işler kılabilmek için kendine de mesafeyle, dışarıdan bakmaya çabaladığını söylüyor. Galeri Nev'de bir araya gelmiş yapıtlar da bu çabanın beraberinde getirdiği görsel bir deney: dışarıdan bakış ifadesinin harfiyen uygulanması yani kendi fiziksellliğini, kendi suretini bir imge ve bir nesne olarak üretebilme ve görebilmenin, hem bakılan hem bakan konumunu aynı anda işgal edebilmenin deneyi.

Mehtap Baydu'nun 2022 yılında Galeri Nev'de gerçekleşen *Henüz Orman Çıplaktı!* adlı üçüncü kişisel sergisi bir önceki serginin ortaya koymuş olduğu dinamikleri izler nitelikte. Bazı eserlerin her iki sergide de yer alması ya da yeni versiyonlarının sergilenmiş olmasının yanı sıra, tematik çerçevede de bir süreklilik söz konusu. Dahası, 2017'de sergide galeri mekânına hakim olan sükuneti de yeni sergide bulmak mümkün. Öte yandan kurulum, önceki sergide duvarları kaplayan ve güçlü ifadeciliği ile izleyiciyi içine alan kırmızı renkten ve figürlerin taşıdığı kıyafetlerde rastladığımız alacalı renk yelpazesinden de arındırılarak iyiden iyiye minimalleşmiş. Bej duvarların ortasına yerleştirilmiş figürler, porselen beyazı ve altın renkleriyle izleyiciyi soğukkanlı bir tefekküre davet ediyor gibiler. Buradan, serginin pandemi döneminde ortaya çıkmış yapıtlardan oluştuğunu ve dolayısıyla yaşadığımız içe kapanmanın izlerini taşıdığını çıkarsamak mümkün. Sergiye adını veren *Henüz Orman Çıplaktı!* adlı fotoğraf çalışması bu kasvetli dönemden çıkışın çağrışımlarını barındırıyor. Sokağa çıkma yasakları, Mehtap'ın Tarabya Kültür Akademisi'ndeki konuk sanatçı programına denk gelmişti ve hepimizin kozamıza çekilmek zorunda kaldığı günlerde Mehtap, zamanının büyük bir bölümünü Alman Konsolosluğu'nda geçirmişti. Söz konusu fotoğraf, Konsolosluğun bahçesinin kıştan çıkıp bahara doğru ilerlediği, doğanın kendini yenilemeye, yeşil rengin tekrar kendini göstermeye başladığı mevsimsel dönemde çekilmişti. Mehtap'ın çıplak bedeni çerçeve içinde küçük bir detay olarak göze çarpmaktaydı. Organik ve kavisli çizgilerinin ortasında, tek bacağı üzerinde, T harfine benzeyen geometrik bir vücut duruşu sergilemekteydi. Doğadan gelen fakat doğanın dışına taşan, âdeta kendi kültürünü kuran bir figür. Yapıtın adı, ormanın henüz yapraklara

literature: As in the mournful verses about Imadaddin Nasimi, or in Michelangelo's painting of *The Last Judgment* in the Sistine Chapel, where St. Bartholomew had his self-portrait engraved on his flayed skin.

Yet, what excels as the most important seems to be the question of what exactly the "I/Me" is, which stands out regardless of any connotation. As a matter of fact, not one but a series of questions regarding the notion of the 'self' arise: What exactly is inside? How do we define the outside and how do they differentiate from one another? Am I the outer surface of my organism, the skin that covers my body, the image that other people and living beings see and identify with my name? The image that makes me different from all other living beings, that makes me unique, it is me? Or does what I call *me* correspond to the carbon chaos that's working furiously underneath the skin? Or is it just a part in our neurological system, in our brain? It is as if the work goes beyond even the title Mehtap gave it: "The distance between my self and everything else, including the very distance between me and my own body". In previous interviews, Mehtap says that in order to make her critical position and transformative potential work, she herself tries to look at herself from a distance, from the outside. Her works gathered at Galeri Nev are a visual experiment brought about by this attempt: The literal practice of the expression 'looking from the outside', that is, the experiment of being able to produce and see one's own physicality, one's own image as an image and an object, of being able to occupy the position of both the gazed and the gazer at the same time.

Mehtap Baydu's third solo exhibition, *Yet the Forest was Naked!*, which was held at Galeri Nev in 2022, follows the dynamics set forth by the previous exhibition. There is a continuity in the thematic framework as well as the inclusion of some works in both exhibitions and their new editions. Additionally, the same type of serenity that dominated the gallery space in the 2017 exhibition can also be found in the new one. On the other hand, the installation has been thoroughly minimized by eliminating the red color that covered the walls in the previous exhibition and engulfed the viewer with its strong expressionism, as exemplified by the variegated range of colors found in the clothes worn by the figurines. In this new exhibition, the figures placed in the middle of the beige walls seem to invite the viewer to a calmer contemplation through their porcelain white and gold colors. It is quite possible to assume that the exhibition consists of works that emerged during the pandemic period and therefore bears the traces of the introversion we all have experienced. The photograph which gave the exhibition its title, *Yet the Forest was Naked!*, contains the connotations of coming out of this gloomy period. The curfews coincided with Mehtap's residency at the Tarabya Cultural Academy, and during the days we all

Henüz Orman Çıplaktı!
Der Wald War Noch Nackt!
Fine Art baskı | Fine Art print
2020-2022, 3 ed. + (2ae), 60x85 cm

Adem Elması
Adam's Apple

Bronz döküm | Bronze cast
2021-2022, 21,5×27×10,5 cm

bürünmemiş evresini, döngüsel değişimin hemen öncesini, potansiyelini betimliyor aslında. Fakat belki de aynı zamanda doğa ile kültür arasında bir ayrışım olmadığı, insanın yaşamını doğayla özdeşleşmiş şekilde sürdürdüğü, kıyafetler ve onlara eşlik eden ahlâki normlar ile kendini örtmediği, çıplaklığıyla birlikte onun bir parçası olduğu kopuş öncesi bir an.

İnsanlığın gelişimi sürecinde kıyafet, özellikle Afrika'dan kuzeye doğru yaşanan ilk göçlerle birlikte, düşük ısıya sahip iklimlerde hayatta kalmayı sağlayan bir önlem olarak ortaya çıkmış olabilir. Fakat zamanla üzerine yüklenmiş kültürel kodlarla birlikte kıyafet kullanımı, insanın çıplak bedenini, örtülmesi gereken, kendisine yabancı bir yüzey olarak algılanması sonucunu da beraberinde getirmiş. Örtünen bölüm, örtünün altında saklı duran bölüm, görünen bölüm... Bu bakış açısıyla beden bütünselliğine dair imge de kesintiye uğruyor ve uzuvları, organları kendi içlerinde bir görsellik içeriyormuşçasına algılamaya başlıyoruz. Mehtap, *Henüz Orman Çıplaktı!* sergisinde, insan bedeni ve teni ele alırken, bu parçalayıcı bakışa da göndermede bulunuyor. Altın rengiyle göz alan *Belimi Büktüm* isimli eser, beden üzerindeki belki de en geniş düzlük sayılabilecek sırt yüzeyini alıntılıyor. Yapımda kullanılan inorganik malzemenin ve tercih edilen çerçevelemenin etkisiyle bu yüzey, bir kalkanı, kaplumbağa kabuğu gibi tene yapışık, onu koruma işlevi gören, taşlaşmış ikinci bir teni hatırlatıyor. Sırt kasları arasında oluşan oyuğun estetik albenisinin yanı sıra omurga da ince fizyonomisiyle izleyicinin dikkatini çekiyor. Son derece girift bir yapıya evrilmiş insan beyninin, sinirler aracılığıyla bedenin bütünüyle bağ kurabilmesi için gelişmiş bir omurga sistemine ihtiyacı var. Karmaşık koruma mekanizmalarıyla bu işlevi yerine getiren insan omurgası, etkileyici yapısına rağmen, diğer canlıların omurgalarıyla kıyaslandığında, tamamlanmamış evrimin getirdiği bir kırılmalığa sahip. Atletik ve zarif gerginliğiyle önümüzde duran sırt, bu görüntüsüyle çelişerek en çok ağrıya neden olan bölgemizi görselleştiriyor. Yapıtın adındaki *Belimi Büktüm* ifadesi de içinde bu kırılmalığa dair bir ima barındırıyor. Ayrıca, doğrudan bir anırtırma mevcut olmasa da bel bükülmesiyle özdeşleştirilen olumsuz durumun domestik ortamda yapılan, temizlik, alışveriş ve çocuk bakımı gibi gündelik rutinlerle tetiklendiğini biliyoruz. Dolayısıyla, cinsiyetler arasındaki asimetrik emek dağılımında kadın bedenine yüklenen görevler de geliyor akla ister istemez.

Sergideki bir diğer yapıtta bu değini daha belirgin şekilde okunuyor. *Adem Elması*, Mehtap'ın bedeninin burun hizasından göğsüne doğru inen bölümünü yansıtıyor. Büst formundaki alışılmış partisyona yakın fakat suretteki ifadeyi kuran gözler ve kafanın üst tarafı eksik bir kompozisyon. Daha çok tarihsel karakterleri onurlandırmak için üretilen ve çoğunlukla erkek figürleri tasvir eden büstlerle karşılaştırıldığında, eksikliğiyle işaretlenmiş (bu anlamda yapıtın adında da

had to retreat into our cocoons, Mehtap spent most of her time at the German Consulate. The photo was taken at the seasonal turning point in the Consulate's garden, as it was coming out of winter and heading towards spring, when nature began to renew itself and the green colors began to reappear. Mehtap's naked body stands out as a very small detail in the frame. In the middle of organic and curved lines, on one leg, she displays a geometric body posture resembling the letter T: a figure that comes from nature but overflows out of it, almost establishing its own culture. The title of the work actually describes the phase of the forest not yet covered in leaves, just before the cyclical change, referring to its potential. But perhaps it is also a moment before the rupture; when there is no separation between nature and culture, when human beings continue their lives identified with nature and are part of it in their nakedness, without covering themselves with clothes and the moral norms accompanying them.

In the course of human development, the need for clothing may have emerged as a survival measure in low-temperature climates, especially with the first migrations northward from Africa. However, the use of clothing, along with the cultural codes that have been imposed on it over time, has led to the perception of the naked body of the human being as a foreign surface that needs to be covered. Parts that are covered, parts hidden under the cover, parts that are visible... From this perspective, the image of the body integrity is also interrupted, and we begin to perceive the limbs and organs as if they contain some kind of a visibility within themselves. In *Yet the Forest was Naked!*, Mehtap refers to this divisive gaze while dealing with the human body and skin. The radiant golden-colored work, *I Bent My Waist*, quotes the back, which is often considered as the widest flat surface on the body. With the effect of the inorganic material used in the production and the preferred framing, this surface resembles a shield, a stone-like second skin that adheres to the flesh like a turtle shell and protects it. In addition to the aesthetic appeal of the hollow formed between the back muscles, the spine also draws the viewer's attention with its fine physiognomy. The human brain, which has evolved into an extremely complex structure, needs an advanced spinal system to connect with the whole body through nerves. The human spine, which fulfills this function with complex protection mechanisms, despite its impressive structure has a fragility brought about by incomplete evolution when compared to the spines of other living species. The back, standing in front of us with its athletic and elegant tension, contradicts this image and visualizes the area that causes us the most pain. The phrase 'I bent my waist' in the title of the work also contains an implication of this fragility. Although there is no direct reference, we know that the negative condition associated with a twisted lower back can be triggered by daily routines in the domestic

İki Dudağımın Arasında
In Between My Lips

Altın döküm | Gold cast
2017, 1 ed. + (1ae), Gerçek ölçülerinde | Life size

ikinci bir ironi gizli) ve böylelikle izleyicide tedirginlik uyandıran, kendini izleyiciye tümüyle teslim etmeyen bir kadın temsili var karşımızda. İmgenin odağını oluşturan dudaklardan her an bir söz duyacakmışız gibi hissediyoruz. Benzer bir gerilim, daha küçük ölçekli bir diğer eserde, *İki Dudağımın Arasında*'da da mevcut. Bedenin satırlara ayrılmasını sergide en uca götüren çalışmanın bu olduğunu söyleyebiliriz. Ortalama boy hizasında duvara yerleştirilmiş, altın rengine boyalı bir dudak görüyoruz sadece. Ağız, bedenin az sayıda açıklıklarından biri, sindirim sisteminin başlangıç noktası ve insanı diğer canlılardan farklı kılan konuşma yetisinin aracı. Erotik yüklenimin yanı sıra, iletişimin daha şeffaf biçimde gerçekleşmesi için konuşma sırasında sürekli baktığımız yer dudaklar. Tıpkı, üç sene önce sergilenen *Sen Söylemezsen, Ben Söylemem*'de olduğu gibi, yine harekete geçme potansiyeli metalik dokuya gömülmüş

environment, such as cleaning, shopping and childcare. Therefore, the tasks assigned to the female body in the asymmetrical distribution of labor between the sexes inevitably come to mind.

In another work in the exhibition, this reference is read clearer: *Adam's Apple* depicts a part of Mehtap's body from her nose to her chest; a composition close to the usual partition in bust form but missing the eyes and the top of the head, excluding the facial expression of the figure. Compared to the common busts that are mostly created to honor historical characters and mostly depict male figures, we have a female representation that is marked by its absence (in this sense, a second irony is hidden in the title of the work) and thus arouses unease in the viewer while not surrendering itself completely to the viewer's gaze. It feels as if we are about to hear a word at any moment

Güllük Gülistanlık
The Rose Garden

Toz porselen döküm, pirinç | Porcelain powder cast, brass
2021, Değişebilir boyutlarda | Various dimensions

şekilde duruyor ve bu anlamda “sükut altındır” deyişine meydan okuyor. Her an iki dudak aralanacak ve ağız söze gelecek gibi hissediyoruz. Yapıtın adı da bu saklı gücün altını çiziyor; dudakların arasından çıkacak bir çift söz zihinde oluşmuş kararı açığa vuracak ve hayatta bir çatallanma daha ortaya çıkacak; iyisiyle kötüsüyle sözün ağırlığı geleceğe şekil verecek.

Henüz Orman Çıplaktı! sergisinde beden bütünlüğünden ayrıştırılmış parçalar üzerine kurulu çalışmalar arasında 2017’de de gösterilmiş olan %6.19 ve Zeynep de yer alıyor. Ayakta kendi başlarına durmakta olan bir çift bacağın ve ikiye yarılmış ayağın giydiği ayakkabılar önceki sergide olduğu gibi kadınlığı vurgulayan kırmızı renkte değiller. Bu kez beyaz bırakılmışlar. 2017 tarihli *Sen Söylemezsen, Ben Söylemem* dizisinden alınan ve Mehtap’ın suretini (ve kendi ağzını) taşıyan büstte de kırmızı mühür eksik. Yine üzerlerinde Mehtap’ın ten dokusunu taşıyan yapraklarla oluşturulmuş *Güllük Güllistanlık* adlı çalışma, bu kez kırmızı değil beyaz bir duvarın önünde durmakta. Mehtap’ın rengi eksiltme ve beyazı vurgulama yönündeki tercihi belki de kimlikli anıştırmalardan çok kendi bedeni, benliği ve varoluşu üzerine odaklanma arayışıyla alakalı. Daha önce bahsi geçen *Belimi Büktüm* eserine benzer bir şekilde, kendi sırtından aldığı bir başka kalıpla ürettiği *Tavşan* toz porselenin beyazını üzerinde taşımakta. Yapıtın adı Mehtap’ın tek renk üzerindeki bu vurgusunu anlamak için anahtar niteliğinde. Günümüzde tavşanlara genellikle doğada değil, süs hayvanı satan ya da barındıran ortamlarda rastlıyoruz. Bunların çoğunun da rengi bembeyaz; postları sergideki toz porselen malzemesinin tonunu anıştıran, hafif pastel ve yumuşak beyazlıkta. Bu renkte bir tavşanın doğada hayatta kalması, yırtıcı hayvanların gözünden kaçması hayli güç. Evde beslenen diğer türler gibi, beyaz tavşanlar da doğadan koparılmış ortamlarda üüyor ve seçim yöntemiyle elde ediliyor. Dolayısıyla Mehtap’ın yapıtın adını belirlerken “Tavşan” kelimesini seçmesi, yine doğa ve kültür arasında yapılan ayrıştırmaya göndermede bulunuyor belki de. Aynı zamanda Mehtap’ın, sanat endüstrisinin orta yerinde bedenini ve suretini göstermesine eşlik eden kendine yabancılaşma hissini, imgesine yeniden bakmanın ve onu yeniden üretmenin anlamını tartışmaya açtığını da sezebiliyoruz.

Bu yöndeki tartışma/oyun/deney sergide yer alan *Geçirgenlik* adlı figür dizisinde daha farklı bir yöneme başvuruyor. Mehtap yine kendi bedenini ve ten dokusunu yapıtlarının ham maddesine dönüştürmüş durumda. Sanatçının cildi, sürekli açılan bir kumaş topu gibi, üzerinden alınan kalıplar vasıtasıyla, yüzeyler üretiyor. *Geçirgenlik* dizisinde, bu yüzeylerin kesilip farklı varyasyonlarda birbirine dikilmesiyle klasik heykel geleneğine yakın duran oylumlu figürler ortaya çıkmış. Bedenin bütününden ayrılmış torso, bacaklar, göğüsler, sırt ve omuzlar birbirleriyle alışılmadık şekillerde yeniden birleştirilmiş. Kompozisyonlar anatomik

from the lips forming the focal point of the image. A similar tension is present in another smaller-scale work titled *In Between My Lips*. One could say that this is the work that takes the division of the body into surfaces to the extreme as we only see a lip painted gold, placed on the wall at average height. The mouth is one of the few gaps of the body, the starting point of the digestive system and the medium of speech that distinguishes humans from other living beings. In addition to the erotic connotation, the lips are what we continually look at during a conversation in order to make communication more transparent. Just as in *Sen Söylemezsen, Ben Söylemem!* (I won’t tell, if you won’t tell), the potential for action remains embedded in the metallic texture, and in this sense, challenges the saying “silence is golden”. We feel as if at any moment the lips will part, and the mouth will tell. The title of the work underlines this hidden power; a pair of words between the lips will reveal the decision formed in the mind and eventually, a new dichotomy will emerge; for better or worse, the weight of words will shape the future.

Yet the Forest was Naked! includes the works *6.19%* and *Zeynep*, also shown in 2017, which are works based on fragments separated from the integrity of the body. This time, the shoes worn by a pair of legs standing on their own and a foot split in half are not red, emphasizing femininity, as in the previous exhibition, but left white instead. Taken from the 2017 series *Sen Söylemezsen, Ben Söylemem!* (I won’t tell, if won’t tell), the bust bearing Mehtap’s image (and her own mouth) is also lacking the red seal. The work titled *The Rose Garden*, again composed with leaves bearing the skin texture of Mehtap, this time in front of a white wall instead of a red one. Mehtap’s preference for subtracting color and emphasizing white is perhaps related to her quest to focus on her own body, self and existence rather than identity references. Similar to the aforementioned piece *I Bent My Back, The Rabbit*, which she produced with another mold taken from her own back, wears the white of powdered porcelain. The title of the work is key to understanding Mehtap’s emphasis on a single color. Often today, rabbits are not found in the wild, but rather in places where animals are sold or kept like ornaments. Most of them are also pure in color; their fur is slightly pastel and soft white, reminiscent of the tone of that powdered porcelain material used in the exhibition. It is quite difficult for a rabbit of this color to survive in the wild and escape the eyes of predators. Like other domesticated species, white rabbits are bred in environments isolated from nature and obtained through a process of selection. Hence, Mehtap’s choice of the word “rabbit” as the title of the work again alludes to the division between nature and culture. At the same time, one can sense that Mehtap accentuates the sense of self-alienation that accompanies showing her body and image in the middle of the art industry and opens up the meaning of

mantığı değil, okunmanın ve uyarılmanın zihinde yarattığı gezgin dinamiği izliyor gibi. Ten dokusu üzerindeki ince detaylar neredeyse hiper-gerçekçi bir görünüm ortaya koyarken, parçalar arasındaki düzenlemeler doğa dışı organizmalar kuruyor; böylece izleyicinin zihnini kurcalayan bir gerilim ortaya çıkıyor. Gerçeküstücülerin, dönemin burjuva algısını sarsmak için oluşturdukları beden kolajlarını anımsatıyor olsalar da, Mehtap'ın bu dizideki amacı şaşırtmak ya da algıları ters yüz etmek değil. Aksine o, izleyiciyi bedenın parçalarıyla yeniden ilişkilermeye davet etmek ve kendi bedenine dışarıdan bakabilmesini sağlayan bir oyun oluşturmak peşinde. Eser adı olarak seçilen kavram tenimizin biyolojik yapısına dair gözlerden kaçan bir gerçeğı, yani cildin bir duvar olmadığını, içerisiyle dışarısı arasında sınırların geçişine izin verebildiğini hatırlatıyor ve dolayısıyla iç ve dış karşıtlığının, benlik ve öteki, beden ve çevre arasında kurulan ayrılıkların kırılmalılığına bir kez daha işaret ediyor.

Henüz Orman Çıplaktı! sergisinde en öne çıkan yapıtın 2017'de Galeri Nev'de gerçekleşen sergiye de adını vermiş *Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe* olduğunu söylemek yanlış olmaz. Önceki sergide tek bir yapıt olarak karşımıza çıkan çalışma 2022'deki sergiye dört farklı versiyonla damgasını vuruyor. İlk eserin ortadan yarılmış ve yere hayvan postu gibi serilmiş görüntüsünün tersine, bu kez, sergi mekânın farklı köşelerinde, yine Mehtap'ın kendi bedeninden kalıpla çıkarılmış dört ayrı deri öbeğı buluyoruz. Esnek oldukları izlenimini veren bükölme ve katlanmalarla, evimize girdiğimizde üzerimizden çıkarıp etrafa yaydığımız kıyafetleri çağrıştırmıyorlar. Biri bir sandalyenin üzerine asılı, biri masanın kenarından sarkıyor, bir diğeri bir duvar askısında, sonuncusu ise belki sanki evden çıkarken giyilmek üzere hazır, elbise askısında duruyor. Baştaki versiyonda olduğu gibi bir şiddet edimi sonucu ortadan yarılmış görünmüyorlar. Griye çalan renkleriyle daha çok teknolojinin iyice ilerlediğı bir gelecekte yedek olarak kullanılan, kolayca çıkarılıp tekrar giyilebilecek beden kılıflarını andırıyorlar. Suret ve maske arasında kurageldiğimiz ilişkiyi bu sefer beden üzerinden inşa ediyorlar. Şöyle sorular üşüşüyor yine izleyicinin aklına: Toplum içinde bedenimin görüntüsünü ne sıklıkla değıştirmiyorum? Bunlar ne ölçüde benim içimde sakladığımı düşündüğüm hakikati yansıtır? Ruhsal durumuma ya da içinde bulunduğum ortama göre değışik görünümler mi sergiliyorum? Farklı personalar mı kuruyorum? Mahrem alana geri çekildiğimde bunları bir kenara atıp çıplak kalabiliyor muyum; kendim olabiliyor muyum? Ben dediğim şey o çıplak halim mi, yoksa toplum içinde belirlediğim halim (ya da hallerimden biri) mi?

Mehtap performanslarında coğrafya, kimlik, toplumsal cinsiyet gibi güçlü ve çağrışım hazinesi geniş temalar üzerine çalışıyor ve bu performanslarda güçlü bir mevcudiyet ortaya koyuyor. Galeri Nev'de gerçekleştirdiğı son iki kişisel sergi ise bu mevcudiyete

looking at her own image again and reproducing it for discussion.

The discussion/play/experiment in this direction takes a different approach in the series of figures titled *Permeability* in the exhibition. Mehtap has again transformed her own body and skin texture into the raw material of her works. The artist's skin is like a ball of fabric that constantly unfolds, producing surfaces through molds taken from it. In the *Permeability* series, these surfaces are cut and stitched together in several variations, resulting in figures that are close to the classical conventions of sculptural tradition. The torso, legs, breasts, back and shoulders, detached from the entirety of the body, are reassembled in unconventional ways. The compositions seem to follow not anatomical logic, but rather the wandering dynamic created in the mind by being read and stimulated. The fine details on the skin texture create an almost hyper-realistic look, while the rearrangements of parts form unnatural organisms, resulting in a tension that puzzles the mind. Although this series is reminiscent of the body collages created by the Surrealists to disturb the bourgeois perception of the period, Mehtap's aim is not to surprise or flip perceptions. To the contrary, she seeks to invite the viewers to re-engage with the parts of the body and to create a play that allows them to look at their own body from the outside. The concept chosen as the title of this work reminds us of an overlooked fact about the biological structure of our skin; that the skin is not a wall, that it can allow the transition of fluids between the inside and the outside, and thus once again points to the fragility of the opposition between inside and outside, between the self and the other, between the body and the surroundings.

It would not be inaccurate to say that the most prominent work in the exhibition *Yet the Forest was Naked!* was the work titled *The Distance between me and everything else*, which also gave its name to the exhibition held at Galeri Nev in 2017. The work -shown as single body of work in the previous exhibition- marks this exhibition in 2022 with four different versions. Contrasting with the image of the first work, which was split down the middle and laid out on the floor like animal skins, this time, in different corners of the exhibition space, we come across four separate piles of skin molded from Mehtap's own body. With the flexible twists and folds, they evoke the clothes we take off and throw around as soon as we enter home. One hangs over a chair, one over the edge of a table, another on a wall hook, and yet another on a coat hanger, as if ready to be worn again when leaving the house. These pieces do not appear to have been cut in half by an act of violence, as in the first version; with their grayish color, they look more like body covers, easily removed and re-worn as a backup in a future where technology is more advanced than ever. They re-build the relationship we have established between face and mask, this time

Nefes
Atem

Fine art baskı | Fine art print
2022, 3 ed. + (2ae), 100×100 cm

dair bir iç sorgulama niteliğinde işliyor. İki sergi de sanatçının bedeninin, suretinin ve bedenine ait parçaların yoğun görünürlüğü üzerine kurulu. Fakat buradaki kullanımları performanslarından başka bir yörüngeyi takip ediyor. Karmaşık toplumsal tartışmaların bir adım dışına çıkarak daha sessiz bir görsel dille, insanın var oluşuna dair temel sorular üzerinde durmaya çalışıyor. Başkalarının bakışına ve algısına açık beden, suret, tenin tam olarak ne olduğu üzerine kafa yoruyor ve bu görünenin benlik denen şeye ne ölçüde karşılık geldiğine, benliğin bu cisimselliğin dışında algılanıp algılanamayacağına, anlamlandırılıp anlamlandırılmayacağına ilişkin derin bir düşünüm fırsatı sunuyor.

through the body. Some questions come to the viewer's mind: "How often do I change the image of my body in public?", "To what extent do these reflect the truth that I think I'm hiding inside?", "Do I present different looks depending on my mood or the situation I'm in?", "Am I creating personas for myself?", "When I step back into my safe space, am I really able to put these things aside and be naked, am I capable of being myself truly?", "This thing I call *me*, is it my naked self or the self (or one of many selves) I wear in public?"

Mehtap often focuses on intense and widely evocative themes such as geography, identity and gender in her performances and she always shows a strong presence. Her last two solo exhibitions at Galeri Nev function as an internal interrogation of this presence. Both exhibitions are centered around the strong visibility of the artist's image, body, and body parts, but their use here belongs to a different path than her performances: Mehtap takes a step away from complex social discussions and tries to address fundamental questions regarding human existence through a calmer visual language. She ponders on what exactly is the body, the image, the skin that is open to the gaze and perception of others and offers an opportunity for a deep questioning of the extent to which what appears on the surface corresponds to what is called the self, and whether the self can be perceived and realized beyond corporeality.

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, porselen | Stoneware, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 62×44×28 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, porselen | Stoneware, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 82,5×31×20 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, porselen | Stoneware, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 39×24×31 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, porselen | Stoneware, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 63×26×24 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit
Alçı döküm | Plaster cast
2021, 112×12×21 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, sırlar, porselen | Stoneware, glazes, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 47×27×24 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, porselen | Stoneware, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 47×27×24 cm

Geçirgenlik
Durchlässigkeit
Alçı döküm | Plaster cast
2021, 61x34x25 cm

Tavşan
Rabbit

Toz porselen döküm, altın varak | Porcelain powder cast, gold leaf
2021, 38,5×16 cm

Tavşan
Rabbit

Toz porselen döküm | Porcelain powder cast
2022, 31x20 cm

Tavşan
Rabbit

Toz porselen döküm | Porcelain powder cast
2022, 36×21 cm

Belimi Büktüm
I Bent My Back

Toz porselen döküm, altın varak | Porcelain powder cast, gold leaf
2022, 42x20 cm

% 6.19

Polyester döküm | Polyester cast
2017, 60×24×13,5 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
The Distance Between Me and Everything Else
Polyester döküm, ahşap askı | Polyester cast, wooden hanger
2022, 112×44×37 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe

The Distance Between Me and Everything Else

Polyester döküm, demir askı | Polyester cast, iron hanger

2022, 109×42×34 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
The Distance Between Me and Everything Else
Polyester döküm | Polyester cast
2022, 85×88×58 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe

The Distance Between Me and Everything Else

Polyester döküm, demir askı | Polyester cast, iron hanger

2022, 42×34×109 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
The Distance Between Me and Everything Else
Polyester döküm, demir askı | Polyester cast, iron hanger
2022, 42×34×109 cm

Ben ve Her Şey Arasındaki Mesafe
The Distance Between Me and Everything Else

Polyester döküm, ahşap sandalye | Polyester cast, wooden chair
2022, 86×47,5×108 cm

Mehtap Baydu
Henüz Orman Çıplaktı
Der Wald War Noch Nackt!

© Galeri Nev
Kırlangıç Sk. 24/3
Gaziosmanpaşa 06700 Ankara
galerinev.art

Çeviriler / Translations
Türkçe'den İngilizce'ye / Turkish to English
Ekin Tümer

Fotoğraflar / Photography
Oğuz Karakütük

Tasarım / Design
Barek

Baskı / Printing
Filmsan Digital

Kapak / Cover

Geçirgenlik
Durchlässigkeit

Yüksek pişirim, porselen | Stoneware, porcelain
2021, 2 ed. + (1ae), 47×27×24 cm

Arka Kapak / Back Cover

Tavşan
Rabbit

Toz porselen döküm | Porcelain powder cast
2022, 36×21 cm

